

200703542/1.

Datum uitspraak: 14 juni 2007

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellant,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/43517 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 23 april 2007 in het geding
tussen:**

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 25 augustus 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 april 2007, verzonden op 24 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 4 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R.J.R. Hazen, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

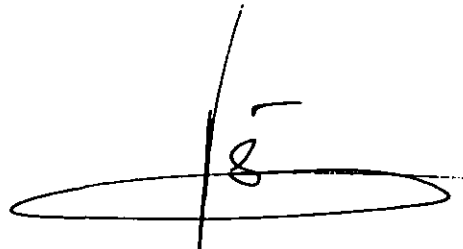
w.g. Hazen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 juni 2007

452

Verzonden: 14 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 06/43517

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op
van Sierra Leone nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. G. Tuenten, advocaat te Apeldoorn,

en

de Staatssecretaris van Justitie
verweerder,
gemachtigde: mr. R.R. de Groot, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Eiser heeft op 21 juli 2001 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 23 oktober 2001 is aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) verleend.

Op 13 april 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vw 2000.

Bij besluit van 25 augustus 2006 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen op grond van artikel 34, in verbinding met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

Bij brief van 5 september 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Het beroep is behandeld ter zitting van 16 april 2007, waar eiser en zijn gemachtigde alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is verweerder bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000, zoals dat artikel ten tijde hier van belang luidde, kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, van de Vw 2000 slechts worden afgewezen, indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, als bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000, is komen te ontvallen.

2.2 Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan, voor zover van belang, een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

Onder verdragsvluchteling wordt, voor zover van belang, verstaan: elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

2.3 Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.4 Verweerder heeft de aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op grond van voornoemde bepalingen afgewezen en zich daarbij op het standpunt gesteld dat de rechtsgrond voor verlening van de vergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig is. Verweerder heeft daartoe bij het bestreden besluit en het daarin ingelaste voornemen overwogen dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ten behoeve van de vaststelling van zijn identiteit, nationaliteit en reisroute alsmede ter adstructie van zijn asielrelaas. Verweerder heeft zich verder op het standpunt gesteld dat eiser betreffende zijn asielrelaas bevreemdend, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Verweerder heeft daarbij, kort samengevat en voor zover van belang, overwogen:

- dat niet geloofwaardig is dat eiser, ondanks zijn gestelde gezondheidssituatie, na zijn arrestatie in januari 1999 door de rebellen de keuze heeft gekregen om al dan niet mee te vechten;
- dat de door eiser gestelde ontsnapping uit zijn detentie niet aannemelijk is, nu hij niet de naam weet van de feestdag, waarop hij stelt te zijn ontsnapt, noch de naam van de jongen die hem bij zijn vlucht geholpen heeft;
- dat niet geloofwaardig is dat eiser op uiterst eenvoudige wijze uit zijn gevangenschap van de Kamajors heeft kunnen ontsnappen, nu hij tevens heeft verklaard dat hij door die groepering als een belangrijk opposant werd gezien;
- dat bevreemdend is dat eiser op zijn vlucht belangeloos door onbekende mensen is geholpen bij het verlaten van zijn land.

2.5 De rechtbank stelt vast dat gelet op de gronden van beroep niet in geschil is dat de grond voor verlening, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen.

2.6 Gelet op de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) – verwezen wordt naar de uitspraak van 28 maart 2002 (JV 2002/153) – dient vervolgens te worden beoordeeld of eiser ten tijde van de verleende verblijfsvergunning in aanmerking behoorde te komen voor een verblijfsvergunning op één der andere in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 vermelde gronden.

2.7 Het asielrelaas van eiser, zoals naar voren gebracht tijdens het nader gehoor van 26 september 2001, luidt – zakelijk weergegeven – als volgt. Eiser is afkomstig uit Sierra Leone. Zijn vader, die als chauffeur werkzaam was voor de ARFC, is in 1998 gearresteerd door aanhangers van (toenmalig) president Kabbah. In januari 1999 is eiser door rebellen aangehouden en gevangengenomen. In juni 2001 heeft eiser met hulp van een rebel uit zijn gevangenschap kunnen ontsnappen. Op zeker moment is eiser opnieuw gevangen genomen. Ditmaal door de Kamajors uit York Village. Wederom heeft eiser kunnen ontsnappen. Met hulp van onder meer een blanke man heeft eiser zijn land per boot kunnen verlaten.

2.8 Eiser heeft tijdens zijn gehoor van 30 maart 2006 – kort samengevat – naar voren gebracht dat hij wil niet terug naar Sierra Leone omdat hij ook thans nog vreest voor de autoriteiten van Sierra Leone en medeburgers in dat land.

2.9 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling, onder meer uitspraken van 27 januari 2003 (JV 2003/103) en 4 mei 2006 (JV 2006/246), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de desbetreffende vreemdeling in zijn asielrelaas gestelde, maar niet met bewijsmateriaal gestaafde, feiten en omstandigheden tot de

verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De rechter moet het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas of onderdelen daarvan toetsen aan de eisen die het recht daaraan stelt, met name wat betreft de zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering daarvan. De in rechte te stellen motiveringseisen dienen aan te sluiten op evenbedoeld toetsingskader.

2.10 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter onderbouwing van zijn identiteit, nationaliteit en reisroute, alsmede ter adstructie van het asielrelaas. De enkele stelling van eiser, op wiens weg het ligt zijn asielrelaas, daaronder mede begrepen de gevolgde reisroute, tegenover verweerder aannemelijk te maken, dat hij naar vermogen heeft verklaard over zijn reis kan daar niet aan afdoen. De rechtbank verwijst daarbij naar hetgeen hieromtrent door verweerder is overwogen in het bestreden besluit en het daarin ingelaste voornemen.

2.11 Zoals de Afdeling onder meer in voormelde uitspraak van 27 januari 2003 heeft overwogen, mogen, indien aan een vreemdeling het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 is tegengeworpen, ingevolge het bepaalde bij het eerste lid, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, nr. 3, p. 40/41) en volgens de voor de uitvoering van die bepaling vastgestelde beleidsregels in het relaas van die vreemdeling, om het geloofwaardig te achten, geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval een positieve overtuigingskracht uitgaan. Bij de beantwoording van de vraag of daarvan in een concreet geval sprake is, komt verweerder beoordelingsruimte toe.

2.12 Verweerder heeft bij het bestreden besluit en het daarin ingelaste voornemen, zoals aangehaald in rechtsoverweging 2.4, uitvoerig gemotiveerd overwogen dat en waarom het asielrelaas van eiser de hiervoor bedoelde positieve overtuigingskracht ontbeert en daarom ongeloofwaardig is. In de enkele stelling van eiser in beroep dat de opvolgende gebeurtenissen in zijn relaas in duidelijk verband staan met elkaar en dat hij daarover consistent en gedetailleerd heeft verklaard, ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat verweerder zich in redelijkheid niet op dat standpunt heeft kunnen stellen. Dat de overwegingen van verweerder geen recht doen aan de algemene situatie in Sierra Leone kan gelet op vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer een uitspraak van 22 maart 2002, JV 2002/147) geen doel treffen.

De beroepsgrond dat verweerder in het in het bestreden besluit ingelaste voornemen van 13 juli 2005, in strijd met de rechtszekerheid, ten onrechte – in vergelijking tot een eerder voornemen van 6 oktober 2003 dat strekt tot intrekking van de op 23 oktober 2001 aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd – nieuwe argumenten heeft gebruikt, kan niet leiden tot het daarmee beoogde resultaat, reeds nu, anders dan aangevoerd, geen rechtsregel zich daartegen verzet. De rechtbank laat daarbij nog wegen dat artikel 3.115, aanhef, eerste lid en onder c en d, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) onderscheid maakt tussen het voornemen om de verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 in te trekken en het voornemen – als thans in geding – om de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 af te wijzen. Ook overigens is eiser op de voet van artikel 39, tweede lid, van de Vw 2000 in verbinding met artikel 3.115, tweede lid, van het Vb 2000 in de gelegenheid gesteld om tegen beide

voornemens afzonderlijk een zienswijze in te brengen en bestaat gelet op de inhoud daarvan geen aanleiding te oordelen dat eiser in zijn belangen geschaad moet worden geacht.

2.13 Gelet op het voorgaande heeft verweerder derhalve terecht overwogen dat eiser ten tijde van de aan hem verleende verblijfsvergunning niet in aanmerking kwam voor verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op een van de andere gronden van artikel 29 van de Vw 2000.

2.14 In geschil is voorts de vraag of verweerder op goede gronden heeft geoordeeld dat eiser ook thans geen aanspraak kan maken op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder a tot en met c, van de Vw 2000.

Nu verweerder het relaas van eiser in redelijkheid ongeloofwaardig heeft mogen achten, bestaat evenmin grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte eiser een verblijfsvergunning asiel op de voet van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 heeft onthouden.

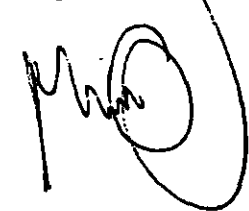
2.15 Het voorgaande leidt tot de conclusie dat verweerdens weigering om eiser een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen de rechterlijke toetsing kan doorstaan. Het beroep is derhalve ongegrond. Er is geen aanleiding voor een veroordeling in de proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. M.C. van der Mei en in het openbaar uitgesproken op 23 april 2007 in tegenwoordigheid van mr. M.P. Schutte als griffier.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op:

24 APR. 2007

Afschrift verzonden op: 24 APR. 2007
Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State - Rechtspraak
te Utrecht

Hamerslag van Haren

Advocaten

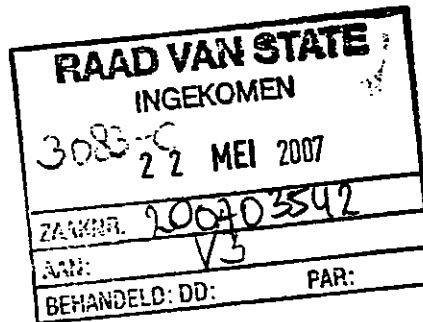
PER FAX: 070 - 3651380

Aan de Raad van State

Afdeling Bestuursrechtspraak

Postbus 16 113

2500 BC 'S GRAVENHAGE

mr R.J. Hamerslag
mr F.L.M. van Haren
mr S.D. Lugt*
mr A.C.M. Nederveen
mr I.J.M. Oomen
mr A.M.J.M. Louwer
mr E.E. Goertsema
mr N.C. Blomjous
mr S. Wierink

mr H.M. Brink**

* als mediator
** in samenwerking met

uw referentie: nieuwe zaak (VOOR GRIFFIERECHTEN REKENING COURANT)

onze referentie: 018127 IO

inzake: / Staatssecretaris van Justitie

Amsterdam, 22 mei 2007

HOGER BEROEP IN VREEMDELINGENZAKEN**APPÈLSCHRIFT**

Hierbij verklaar ik, I.J.M. Oomen, advocaat te Amsterdam, dat ik door appellant bepaaldelijk ben gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Zutphen van 24 april 2007, AWB 06/43517, met het recht van substitutie bij het optreden in rechte. Appellant en belanghebbende is:

geboren op wonende te hierna te noemen de
heer Kamara, van de Sierra Leone nationaliteit, IND dossiernummer: 0107-21-8005,
V-nummer: , wonende te aan de

Appellant kiest woonplaats aan het Damrak 28 / 30 te Amsterdam (1012 LJ), ten kantore van mr I.J.M. Oomen.

Hamerslag van Haren

Advocaten

Het kantoor van bepaaldelijk gevolmachtigde beschikt over een rekening courant bij uw Afdeling, zodat bepaaldelijk gevolmachtigde U uitdrukkelijk verzoekt de verschuldigde griffierechten in mindering te brengen op haar rekening courant.

Appellant de heer _____ heeft op 21 juli 2001 een aanvraag ingediend om het verlenen van een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd. Bij besluit van 23 oktober 2001 is deze verblijfsvergunning op grond van artikel 29 lid 1 aanhef onder d Vw2000 verleend. Op 13 april 2004 heeft appellant een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel onbepaalde tijd, artikel 33 Vw2000, welke bij besluit van 25 augustus 2006 is afgewezen. Bij beroepsschrift van 5 september 2006 heeft appellant beroep ingesteld bij de Rechtbank. Na de behandeling ter zitting op 16 april 2007, alwaar hij en zijn toenmalige gemachtigde zijn verschenen, heeft de Rechtbank op 24 april 2007 het beroep ongegrond verklaard (bijlage 1). Appellant kan zich niet verenigen met de genoemde beslissing en komt daarom tegen deze beslissing in hoger beroep. Voor de kosten van de rechtsbijstand is een toevoeging aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Amsterdam.

Nu de verschillende overwegingen in onderlinge samenhang hebben geleid tot het oordeel van de rechtbank, menen appellanten dat de grieven niet uitsluitend afzonderlijk beoordeeld zullen moeten worden, doch ook in onderlinge samenhang.

Grief 1

Ten onrechte heeft de rechtbank niet ambtshalve geconstateerd dat de beslissing d.d. 25 augustus 2006 die door appellant werd ontvangen, niet alleen een besluit op aanvraag betrof, maar tevens het ambtshalve genomen besluit tot niet verlening van een verblijfsvergunning op één van de andere gronden genoemd in art. 29 Vw.

Toelichting:

Hamerslag van Haren

Advocaten

Appellant wijst op het feit dat hij, op het moment van indiening van zijn verzoek om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, nog in het bezit was van een geldige verblijfsvergunning(geldig tot 21 juli 2004). Appellant wijst voorts op het feit dat ten aanzien van zijn geldige verblijfsvergunning in 2003 een voornemen is uitgebracht tot intrekking van die titel, maar dat het niet daadwerkelijk tot een besluit tot intrekking is gekomen. Appellant wijst voorts op het feit dat het voornemen in 2003 mede ten grondslag is gelegd aan het besluit tot niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

Appellant wijst op het feit dat op door deze wijze van besluitvorming voor hem geen rechtsmiddel heeft opgestaan tegen de intrekking van zijn verblijfsvergunning voor bepaalde tijd. Appellant meent dat hij hierdoor in zijn belangen is geschaad.

Appellant meent dat nu naar aanleiding van het voornemen van oktober 2003 geen daadwerkelijke intrekking van zijn vergunning plaatsvond, hij het gerechtvaardigde vertrouwen mocht hebben dat in zijn individuele geval toch geen intrekking van zijn verblijfsstatus had plaatsgevonden. Appellant heeft daarom geen verlenging van zijn verblijfsvergunning voor bepaalde tijd gevraagd. Appellant wijst op het feit dat nu er sinds het voornemen tot intrekking uit 2003 geen feitelijke intrekking meer had plaatsgevonden, maar er ook geen sprake was van gewijzigde omstandigheden, verlenging, appellant het gerechtvaardigde vertrouwen mocht koesteren dat het niet alsnog zou komen tot een intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Hamerslag van Haren

Advocaten

Grief 2

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. 2.10:

De Rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter onderbouwing van zijn identiteit, nationaliteit en reisroute, alsmede ter adstructie van het asielrelaas. De enkele stelling van eiser, op wiens weg het ligt zijn asielrelaas, daaronder mede begrepen de gevolgde reisroute, tegenover verweerder aannemelijk te maken, dat hij naar vermogen heeft verklaard over zijn reis kan daar niet aan afdoen.

Toelichting:

Appellant meent dat de rechtbank en de Minister/Staatssecretaris kennelijk ten onrechte menen dat voor "geloofwaardigheid" omtrent identiteit, nationaliteit en reisroute in het kader van verlening van een verblijfsvergunning op grond van het categoriale beschermingsbeleid (art. 29d Vw) andere voorwaarden zouden gelden dan in het kader van de verlening van verblijfsvergunningen op de gronden van art. 29a t/m c Vw. Appellant wijst op het feit dat de Minister/Staatssecretaris in elk geval (tot op zekere hoogte) de nationaliteit en identiteit van appellant voldoende vond aangetoond of voldoende aannemelijk heeft geacht, omdat hem op grond van die identiteit en nationaliteit een verblijfsvergunning is verstrekt. Appellant meent dat zijn nationaliteit en identiteit daarom aannemelijk zijn geacht. Appellant meent dat hetzelfde geldt voor de verklaringen omtrent de reisroute, nu in het geval hieraan werd getwijfeld dit evenzeer een reden was geweest appellant een verblijfsvergunning op grond van het categoriaal beschermingsbeleid te onthouden. Aan deze verklaringen kan in het kader van verlening van een verblijfsvergunning op grond van art. 29d geen ander gewicht worden toegekend dan in het kader van art. 29 a t/m c Vw.

Appellant meent dat de rechtbank dit heeft miskend en verweerder ten onrechte heeft gevolgd in het standpunt dat het asielrelaas van appellant positieve overtuigingskracht ontbeert, in plaats van de zwaarwegendheid daarvan te beoordelen.

Hamerslag van Haren

Advocaten

Grief 3

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. 2.11:

Zouls de Afdeling onder meer in voormelde uitspraak van 27 januari 2003 heeft overwogen, mogen, indien aan een vreemdeling het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van Vw2000 is tegengeworpen, ingevolge het bepaalde bij het eerste lid, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, nr 3, p. 40/41) en volgens de voor de uitvoering van die bepaling vastgestelde beleidsregels is het relaas van die vreemdeling, om het geloofwaardig te achten, geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval een positieve overtuigingskracht uitgaan. Bij de beantwoording van de vraag of daarvan in een concreet geval sprake is, komt verweerder beoordelingsruimte toe.

Toelichting:

Ten onrechte meent de rechtbank dat het "ongedocumenteerden" beginsel aan appellant mag worden tegen geworpen, in die zin dat het asielrelaas van appellant aan de "zwaardere" toets onderworpen mag worden. Appellant meent dat nu de Minister/Staatssecretaris, in het kader van verlening van de verblijfsvergunning aan appellant, is uitgegaan van de juiste naam en personalia, deze als zodanig zijn komen vast te staan, en dat, zonder dat daartoe aanwijzingen of bewijzen zijn verkregen dat deze gegevens onjuist zouden zijn, thans niet van ongeloofwaardigheid van die gegevens kan en mag worden uitgegaan. Appellant mocht, gezien de aan hem verleende verblijfsvergunning, er van uit gaan dat de Minister/Staatssecretaris de door hem verstrekte gegevens omtrent zijn identiteit, nationaliteit en reisroute, als voldoende geloofwaardig werden beschouwd.

Appellant meent dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de verweerder in dit geval een beoordelingsruimte toekomt ten aanzien van de geloofwaardigheid van de verklaringen van appellant. Appellant meent dat verweerder had moeten uitgaan van de juistheid van de gestelde feiten, althans in geval van twijfel aan de gestelde feiten, deze

Hamerslag van Haren

Advocaten

twijfel nader had moeten onderbouwen, waarbij een beroep op het ontbreken van documenten als onvoldoende motivatie had moeten gelden.

Grief 4

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. 2.12:

De beroepsgrond dat verweerder in het bestreden besluit ingelaste voornemen van 13 juli 2005, in strijd met de rechtszekerheid, ten onrechte - in vergelijking tot een eerder voornemen van 6 oktober 2003 dat strekt tot intrekking van de op 23 oktober 2001 aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd - nieuwe argumenten heeft gebruikt, kan niet leiden tot het daarmee beoogde resultaat, reeds nu, anders dan aangevoerd, geen rechtsregel zich daartegen verzet.

Toelichting:

Appellant meent dat de rechtbank ten onrechte is voorbij gegaan aan het feit dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, die aan appellant was verstrekt op grond van een categoriaal beschermingsbeleid, de facto nooit is ingetrokken. Appellant meent dat hij, nu aan voornemen daartoe gedurende meer dan anderhalf jaar later, nog niet was gevolgd door een (appellabel) besluit, en het voornemen tot intrekking niet was gebaseerd op nader bekend geworden gegevens die appellant betroffen, hij er van mocht uitgaan dat de aan hem verleende verblijfsvergunning, en daarmee de verblijfsgrond, desondanks was blijven bestaan.

Appellant wijst op het feit dat in geval van intrekking de bepalingen van art. 19 (weigering verlenging/intrekking subsidiaire beschermingsstatus) als art. 14 (weigering verlening/ intrekking vluchtelingenstatus) uit de Definitie Richtlijn 2004/83/EG van toepassing zijn. Appellant wijst hierbij op het feit dat -als minimum norm is vastgesteld dat- in geval van intrekking van de status sprake moet zijn van onjuist verstrekte feiten of onterechte toekenning van de verblijfsstatus. Appellant wijst op het feit dat niet is komen vast te staan dat hem op basis van onjuiste feiten of onterecht een verblijfsvergunning is verleend. Art. 14, derde lid Def. Richtlijn:

Hamerslag van Haren

Advocaten

3. De instanties trekken de vluchtelingenstatus van een onderdaan van een derde land of staat toe in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen, indien, nadat hem de vluchtelingenstatus is verleend, door de betrokken lidstaat wordt vastgesteld dat

a) hij op grond van artikel 12 van de vluchtelingenstatus uitgesloten is of had moeten zijn,

b) hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergelaten, of valse documenten heeft gebruikt, en dit door-slaggevend is geweest voor de verlening van de vluchtelingenstatus.

Appellant wijst voorts op het feit dat werd aangenomen dat hij geen belang had te procederen tegen het besluit waarbij hem aanvankelijk een verblijfsvergunning op grond van art. 29 a/b/c werd geweigerd, zodat het besluit tot weigering van verlening van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, tevens het eerste appellabele besluit betreft met betrekking tot de weigering hem verblijf te verlenen op grond van art. 29a/b/c Vw.

Appellant meent dat het onder deze omstandigheden niet redelijk is motivering van de aanvankelijke weigering tot verlening van een verblijfsvergunning op grond van art. 29a/b/c te voorzien van nieuwe argumenten, die aanvankelijk kennelijk geen rol hebben gespeeld bij de afwijzing.

Appellant wijst op het feit dat deze richtlijn op 29 april 2004 is aangenomen, en dat de implementatie termijn op 10 oktober 2006 verstreek. Hoewel het besluit dateert van 25 augustus 2006 meent appellant dat de richtlijn, toch volledig van toepassing is op het besluit. Appellant wijst daarbij op het feit dat op de uiterste datum van implementatie nog geen wijzigingen van nationale regelgeving had plaats gevonden. Appellant meent hieruit te mogen concluderen dat de Staatssecretaris kennelijk van mening is (was) dat de Nederlandse regelgeving reeds aan deze minimumnorm voldoet/voldoed. Appellant meent dan ook dat het besluit van 25 augustus 2006 getoetst dient te worden aan deze minimumnorm, en constateert dat niet aan de norm is voldaan.

Hamerslag van Haren

Advocaten

Grief 5

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. 2.13

"Getet op het voorgaande heeft verweerder derhalve terecht overwogen dat eiser ten tijde van de aan hem verleende verblijfsvergunning niet in aanmerking kwam voor verlening een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op een van de ander gronden van art. 29 van de Fw 2000."

Toelichting:

Appellant wijst naar de voorgaande grieven, en meent dat de dit oordeel in strijd is met de nationale wet en regelgeving, en de definitie richtlijn, zodat de rechtbank niet in redelijkheid tot dit oordeel had kunnen komen.

Grief 6

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. 2.14

"Nu verweerder het relaas van eiser in redelijkheid ongeloofwaardig heeft mogen achten, bestaat evenmin grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte eiser een verblijfsvergunning asiel op de voet van art. 29, eerste lid, van de Fw 2000, heeft onthouden."

Toelichting:

Appellant verwijst nogmaals naar de eerder aangevoerde grieven en stelt dat nu het asielrelaas ten onrechte is getoetst aan de maatstaf van de positieve overtuigingskracht, de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de Minister het relaas van appellant in redelijkheid ongeloofwaardig heeft mogen achten.

Grief 7

Ten onrechte heeft de rechtbank niet getoetst of sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. Appellant heeft hier te lande tijdens rechtmatig verblijf gezinsleven opgehouwd als bedoeld in artikel 8 EVRM, wat door dit artikel wordt beschermd.

Appellant wijst op het feit dat hij, in het gehoor d.d. 30 maart 2006, heeft verwezen naar het feit dat hij hier te lande een vriendin heeft, zodat Minister nader onderzoek had moeten doen naar het gezinsleven van appellant. Het weigeren van een verblijfsvergunning zoals appellant heeft verzocht is een schending van artikel 8 EVRM.

Petitum:

om het hoger beroep gegrond te verklaren,

de beslissing van de Rechtbank van 2 augustus 2005 te vernietigen,

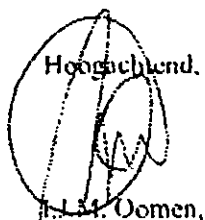
de beslissing van de Minister van 16 november 2004 te vernietigen,

de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, en verweerder in de proceskosten te

Hamerslag van Haren

Adviseurs

veroordelen.

Hoogachtend,

J. L. M. Oomen,

bepaaldelijk gevolmachtigde